

«Τι να ζητήσω από τον Θεό».

Θεέ μου, απόψε σου ζητάω κάτι που το θέλω πάρα πολύ. Θέλω να με κάνεις τηλεόραση! Θέλω να πάρω τη θέση της τηλεόρασης που είναι στο σπίτι μου. Να έχω το δικό μου χώρο. Να έχω την οικογένειά μου γύρω από έμένα. Να με παίρνουν στα σοβαρά όταν μιλάω. Θέλω να είμαι το κέντρο της προσοχής και να με άκουνε οί ἄλλοι χωρίς διακοπές ἢ ἐρωτήσεις. Θέλω να έχω τὴν ἴδια φροντίδα που ἔχει ἡ τηλεόραση ὅταν δὲν λειτουργεῖ. Ὅταν εἶμαι τηλεόραση, θᾶχω τὴν παρέα τοῦ πατέρα μου ὅταν ἔρχεται σπίτι ἀπὸ τὴ δουλειά, ἀκόμα κι ἂν εἶναι κουρασμένος. Καὶ θέλω τὴ μαμά μου νὰ μὲ θέλει ὅταν εἶναι λυπημένη καὶ στενοχωρημένη, ἀντὶ νὰ μὲ ἀγνοεῖ... Θέλω τ' ἀδελφια μου νὰ μαλώνουν γιὰ τὸ ποιὸς θὰ περνάει ὥρες μαζί μου. Θέλω νὰ νοιώθω ὅτι ἡ οικογένειά μου ἀφήνει τὰ πάντα στὴν ἄκρη, πότε – πότε, μόνο γιὰ νὰ μὲ περάσει λίγο χρόνο μὲ μένα. Καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖο, κάνε με ἔτσι ὥστε νὰ τοὺς κάνω ὅλους εὐτυχισμένους καὶ χαρούμενους.

Θεέ μου, δε ζητάω πολλά.
Θέλω μόνο νὰ γίνω σὰν μιὰ τηλεόραση!»

Τὴ δασκάλα πού τὴν διάβασε (καθὼς βαθμολογοῦσε) τὴν ἔκανε νὰ κλάψει.

Ὁ σύζυγός της πού μόλις εἶχε μπεῖ στοῦ σπίτι, τὴ ρώτησε: «τί συμβαίνει;»

Αὐτὴ ἀπάντησε: «Διάβασε αὐτὴ τὴν ἐκθεση, τὴν ἔχει γράψει ἕνας μαθητὴς μου».

Ὁ σύζυγος εἶπε: «Τὸ καημένο τὸ παιδί. Τὶ ἀδιάφοροι γονεῖς εἶναι αὐτοί!»

Τότε αὐτὴ τὸν κοίταξε καὶ εἶπε: «Αὐτὴ ἡ ἐκθεση εἶναι τοῦ γιοῦ μας!...»